

Bursa Protestan Kilisesi

Yönetim ve İbadet Kılavuzu

<http://www.bursakilisesi.com/>

İçindekiler

1. Kilisemizin Tanımı	3
2. İnanç Bildirgesi	4
2.1. Kutsal Kitap Hakkında	4
2.2. Tanrı Hakkında	4
2.3. İnsan Hakkında	4
2.4. İsa Mesih Hakkında	5
2.5. Kurtuluş Hakkında	5
2.6. Kutsal Ruh Hakkında	5
2.7. İmanlılar Topluluğu (Kilise) Hakkında	6
2.8. İsa Mesih'in Tekrar Gelişi Hakkında	7
2.9. Özet	7
3. Uygulamalar	8
3.1. Katılım	8
3.1.1 Tövbe Etmek ve Yeniden Doğmak	8
3.1.2 Vaftiz	8
3.1.3 Başka Kiliselerden Gelenlerin Katılımı	8
3.2. Kutsallık (Düzenli Yaşam)	9
3.2.1 Topluma Karşı	9
3.2.2 Dünyada Yaşamak	9
3.2.3 Cinsel İlişkiler	9
3.2.4 Kardeşlere Bağlılık	9
3.2.5 Boyun Eğmek	9
3.2.6 Disiplin	10
3.3. Toplu İbadet	10
3.3.1 Toplu İbadetin Amaçları	11
3.3.2 Devamlı Toplantılarımız	11
3.3.3 Rabbin Sofrası	12
3.3.4 Ruhsal Armağanlar ve Hizmetler	12
3.4. Diğer Uygulamalar	14
3.4.1 Yeniden Doğmuş Bebeklerin Rabbe Sunuluş Duası	14
3.4.2 Evlilik Akdi	14
3.4.3 Vefat	14
3.4.4 Kilise Geliri ve Harcamaları	14
4. Devlete Bağlılığımız, Diğer Dinler ve Kiliseler ile İlişkımız	15
4.1. Devlete Bağlılığımız	15
4.2. Diğer Dinler ve Kiliseler ile İlişkımız	15

1. Kilisemizin Tanımı

Bursa Protestan Kilisesi, “**Bağımsız Protestan Kiliseleri**” yapısına uygun, İsa Mesih’in Kurtuluş Müjdesini (İncil) benimseyen, T.C vatandaşlarının ve yurtdışından gelenlerin katıldıkları **uluslararası bir cemaattir.**

Dünyada mezhep anlayışından bağımsız ve yalnız İncil’e bağımlı olan böyle topluluklar genelde Protestan olarak bilinir. Kendilerini daha çok “**İncili**” veya “**Müjdesel**” olarak tanıtır (Türkçede İncil “müjde, Sevinç Getirici Haber” demektir).

Böyle kilise toplulukları ibadetlerini ve uygulamalarını, milliyetler üstü bir sevgi çağrısında bulunan İncil’in esaslarına göre düzenlenmektedirler.

İlk önce Anadolu’da oluşan ve tarih boyunca varlığını sürdüren bunun gibi topluluklar, ikonlara ibadet ve şirk gibi sapkınlıklardan uzak durmuşlardır. Yalnız Kutsal Kitap (Tevrat, Zebur, İncil) akidesine bağlı bu İsa Mesih ümmeti, Tevrat’ı ve İncil’i temel aldığı için İslâm kültüründe de “**Ehli Kitap**” olarak bilinmektedir.

Bu özelliklerden oluşan yerel cemaatimiz için “**Bursa Protestan Kilisesi**” ismini kullanmaktayız.

Kilise topluluğumuz tamamen özerktir. Ne Türkiye’de ne de başka bir ülkede olan merkezden yönetiliriz. Yerel topluluğun İhtiyar Heyeti, uygulamada karşılanabilecek sorunların çözümünde yetkili mercidir, kendi dışında herhangi bir dinsel kuruluşun yetkisine tabi değildir.

Bursa Protestan Kilisesi, kendisi gibi aynı inanç bildirgesini paylaşan birlik, dernek, sivil toplum kuruluşlarında üst bir yetki anlayışı yoksa kendisini temsil edebilir, paydaşlıkta bulunabilir.

Hıristiyanlık hiç bir dil, milliyet veya kültür ayrımı gözetmez. İsa Mesih’in sağladığı kurtuluş yolu, insanlara doğrudan doğruya Âlemlerin Rabbine dönmelerine davet eder. Tanrı’nın buyruklarına ters düşmemek kaydıyla (puta tapmaya zorlanmak, İsa Mesih’i ret etmek gibi), bulunduğu kültürün genel örf, adet ve ahlak anlayışına uygun davranır. Bu doğrultuda kilisemiz hem Türkçe hem de İngilizcede ibadet yapan yerel bir kilise topluluğudur.

2. İnanç Bildirgesi

2.1. Kutsal Kitap Hakkında

Kutsal Kitap, Eski ve Yeni Antlaşma - Tevrat, Zebur, İncil peygamberlerin yazıları ile İsa Mesih'in sözlerinden ibarettir. Kutsal Kitap'ın (Tevrat, Zebur, İncil) tümüyle Tanrı'nın esini olduğuna inanırız.

Öncelikle şunu bilin ki, Kutsal Yazılarda bulunan hiçbir peygamberlik sözü kimsenin özel yorumu değildir. Çünkü hiçbir peygamberlik sözü insanın isteğinden kaynaklanmadı. İnsanlar Kutsal Ruh tarafından yöneltilerek Tanrı'nın sözlerini ilettiler. (2. Pet. 1: 20, 21)

Bu nedenle Kitabı Mukaddes inanç, ibadet ve uygulamayla ilgili her konuda güvenilir ve tek yetkili kaynaktır.

Kutsal Yazıların tümü Tanrı esinidir ve öğretmek, azarlamak, yola getirmek ve doğruluk konusunda eğitmek için yararlıdır. Bunlar sayesinde Tanrı adamı her iyi iş için donatılmış olarak yetkin olur. (2. Tim. 3: 16, 17)

2.2. Tanrı Hakkında

Tek bir Tanrı Baba vardır. O her şeyin kaynağıdır ve biz O'nun için yaşıyoruz. Tek bir Rab var, O da İsa Mesih'tir. Her şey O'nun aracılığıyla yaratıldı, biz de O'nun aracılığıyla yaşıyoruz. (1. Kor. 8: 6)

Baba (Görünmez Öz), Oğul (Tanrısal Söz) ve Kutsal Ruh (Tanrısal Güç)'tan oluşan ve üçünün de özde bir olup Tek Tanrı'dır. Kutsal Kitap'ta (Tevrat, Zebur, İncil) açıklanan özde bir üç asıl varlığın Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un, tek Tanrı olarak evreni yaratmak, kendi varlığını ve sevgisini açıklamak; insanları sevdiği için kurtarmak, herkesi dünyanın sonunda yargılamak konusundaki mutlak kudretine ve sonsuz lütfuna inanırız.

2.3. İnsan Hakkında

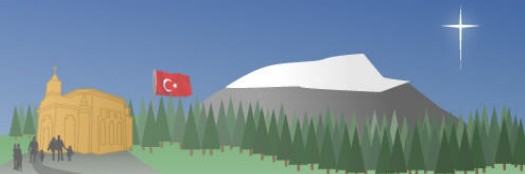
İnsan Tanrı'nın özel yaratılışıdır. Tanrı'yla sevgi ilişkisi içinde yaşamak için yaratılmıştır. Ama tüm insanlar günah işledi ve Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kaldı.

Herkes günah işledi ve Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kaldı. (Rom. 3: 23)

Tüm insanlar Tanrı katında suçludurlar. Bu yüzden her insan doğal haliyle Tanrı'nın gazabı ve yargısı altındadır.

O'na iman eden yargılanmaz, iman etmeyen ise zaten yargılanmıştır. Çünkü Tanrı'nın biricik Oğlunun adına iman etmemiştir. Yargı şudur: Dünyaya ışık geldi, ama insanlar ışığın yerine karanlığı sevdiler. Çünkü yaptıkları işler kötüydü. (Yuh. 3: 18, 19)

Oğul'a iman edenin sonsuz yaşamı vardır. Ama Oğul'un sözünü dinlemeyen yaşamı görmeyecektir. Tanrı'nın gazabı böylesinin üzerinde kalır. (Yuh. 3: 36)

2.4. İsa Mesih Hakkında

İsa Mesih bütün peygamberlerce ilan edilen Kurtarıcı'dır. Ayrıca Tanrı'nın ezeli-ebedi Sözü'dür. Bu Söz, beden alıp dünyamıza bir insan olarak gelmiştir. Bakire Meryem'den doğdu. Kendisine "Tanrı'nın Oğlu" unvanın verilmesi O'nun tanrısal kimliğini vurgular.

Söz insan olup aramızda yaşadı. (Yuh. 1: 14)

Meryem meleğe, "Bu nasıl olur? Ben erkeğe varmadım ki" dedi. Melek ona şöyle cevap verdi: "Kutsal Ruh senin üzerine gelecek, en yüce Olan'ın gücü senin üstüne gölge salacak. Bunun için doğacak olana kutsal, Tanrı Oğlu denecek. (Luk. 1: 35, 36)

İsa Mesih, insanların günahları bağışlatan kurban olarak çarmıhta ölmüş, üçüncü gün ölümü ve Şeytan'ı yenerek dirilmiştir. Ahretteki ebedi azaptan kurtarabilecek tek sevap O'na ve O'nun kendisi insanlar için feda etmesine inanmaktır. İsa Mesih'in günahlarımıza karşılık öldüğüne ve üçüncü gün dirildiğine iman etmek sonsuza dek kurtulmak için tümüyle gerekli ve yeterlidir.

İşte, tek bir suç bütün insanların mahkûmiyetine yol açtığı gibi, bir doğruluk eylemi de bütün insanlara yaşam veren aklanmayı sağladı. (Rom. 5: 18)

2.5. Kurtuluş Hakkında

Tövbe edip iman eden insan, günaha sırt çevirip kendi iyi işlerine dayanmadan, ancak ve ancak çarmıha gerilmiş ve ölümden dirilmiş olan İsa Mesih'e iman ederek O'nun kanı aracılığıyla ve Tanrı'nın lütfuyla bütün günahlardan aklanır, yepyeni bir yaşama başlar. İmanlı, kurtulmuş olmasının sonucu olarak, Rab'bin önceden hazırladığı ve O'nu hoşnut eden iyi işlerin yolunda yürür.

Başka hiç kimsede kurtuluş yoktur. Bu göğün altında insanlara bağışlanmış, bizi kurtarabilecek başka hiçbir ad yoktur. (Elç. İs. 4: 12)

İman yoluyla, lütufla kurtuldunuz. Bu sizin başarınız değil, Tanrı'nın armağanıdır. Kimse övünmesin diye iyi işlerin sonucu değildir. Çünkü biz, Tanrı'nın önceden hazırladığı iyi işlerin yolunda yürüelim diye Mesih İsa'da yaratılmış olarak Tanrı'nın eseriyiz. (Ef. 2: 8-10)

2.6. Kutsal Ruh Hakkında

Tanrı'nın Kutsal Ruh'u insanı aydınlatır ve kişinin tövbe edip iman ettiği anda yeniden doğması sağlar. Ve o anda iman eden kişi Kutsal Ruh'la mühürlenir. Bu, sonsuz kurtuluşunun güvencesini sağlar. Kutsal Ruh imanlının içinde yaşar, kişiyi kutsallığa dönüştürür, iman edene ruhsal armağanlar verir ve kutsal yaşaması için her yönden etkindir. İncil'de görülen Kutsal Ruh'un bütün armağanlarının bugün geçerli olduğuna inanırız.

Gerçeğin ilanını, kurtuluşunuzun müjdesini duyup O'na iman ettiğinizde, siz de vaadedilen Kutsal Ruh'la O'nda mühürlendiniz. Ruh, Tanrı'nın yüceliğinin övülmesi için Tanrı'ya ait olanların kurtuluşuna dek mirasımızın güvencesidir. (Ef. 1: 13, 14)

Tanrı'nın bize bağışladığı lütfa göre, ayrı ayrı ruhsal armağanlarımız vardır. (Rom. 12: 6)

2.7. İmanlıların Topluluğu (Kilise) Hakkında

Kilise, İncil'in aslı Grekçe 'eklesia' kelimesinden gelen ve anlamı 'cemaat' ya da 'topluluk'tur. Kilise, İsa Mesih'in kendisinin kurmakta olduğu topluluktur. Tüm kurtulanlar, Kutsal Ruh aracılığıyla yüreklerinde Tanrı'nın konutu olmak üzere canlı bir tapınakmış gibi Mesih'te bina edilirler. Kilise "İmanlıların Topluluğu" demektir. Bu iki anlamı kapsar:

1. Evrensel Bir Topluluk: Her yerde, bu çağ boyunca İsa Mesih'e ait olan kişilerin toplamı (İsa ümmeti), evrensel topluluk demektir. Bu mezhep ötesi olup örgütsel bir yapısı olmayan ilahî bir kurumdur. Bu topluluğun amacı Tanrı'nın adını yüceltmek hem de İsa'nın müjdesini bütün dünyada yaymaktır.

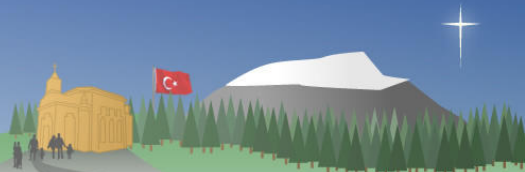
Bu nedenle gidin, bütün ulusları öğrencilerim olarak yetiştirin. Onları Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un adıyla vaftiz edin. Size buyurduğum her şeye uymayı onlara öğretin. (Mat. 28: 19, 20)

2. Yerel Topluluk: Belirli bir yerleşim merkezinde ibadet, beraberlik, tebliğ, eğitim ve hizmet için, İsa Mesih'e inanan, kutsal olmaya çağrılan yerel bir cemaattir.

İsa Mesih'e inananlardan oluşan topluluk, bir mezhep değildir, İncil'de ruhsal bir bedene benzetilir. Bu beden başı yalnız İsa Mesih'tir. İnananların hepsi eşit saygınlığa sahiptir. Çünkü her kişi, tövbe edip iman ettiği zaman ruhen yeniden doğar ve bir beden olmak üzere bütün imanlılarla aynı Ruh'la vaftiz edilir, yani kaynaşır.

Beden bir olmakla birlikte birçok üyeden oluşur ve çok sayıda olan bu üyelerin hepsi de tek bir beden oluşturur. Mesih de böyledir. İster Yahudi ister Grek, ister köle ister özgür olalım, hepimiz bir beden olmak üzere aynı Ruh'ta vaftiz olduk ve hepimizin aynı Ruh'tan içmesi sağlandı. (1. Kor. 12: 12, 13)

Her imanlı, yakın beraberlik kurduğu, ibadetini sürdürdüğü ve ruhsal hizmet sunduğu bir yerel topluluğun bünyesinde gelişir. Topluluğu tek bir kişi değil, bir İhtiyar Heyeti idare eder. İhtiyar Heyeti, gözetmen armağanına sahip kardeşlerden oluşur; bunlar ayrıca vaiz, Kutsal Kitabı öğreten veya imanda olgun ve sorumluluk sahibi kardeşler olabilir.

2.8. İsa Mesih'in Tekrar Gelişi Hakkında

Rab İsa Mesih tekrar gelecektir. Topluluğunu kendi yanına alıp götürmek için gözle görülür bir biçimde öz insansal bedeniyle kudret ve görkemiyle dünyayı yargılamak ve egemenliğini kurmak üzere gelecektir. İsa Mesih'in tekrar gelişiyle kurtulmuş olanlara sonsuz bir mutluluk, kaybolmuş olanlara ise sonsuz bir utanç yaşayacakları ebediyet başlayacaktır.

“Ey Celileliler, neden göğe bakıp duruyorsunuz?” diye sordular. “Sizden göğe alınan bu İsa, göğe çıktığını nasıl gördünüzse, aynı şekilde geri gelecektir.” (Elç. İs. 1: 11)

Tanrı adil olanı yapacak; size sıkıntı verenlere sıkıntı ile karşılık verecek, sıkıntı çeken sizleri ise bizimle birlikte rahatlatacaktır. Bütün bunlar, Rab İsa alev alev yanan ateş içinde güçlü melekleriyle gökten gelip görüldüğü zaman olacak. Rabbimiz İsa, Tanrı'yı tanımayanları ve kendisiyle ilgili müjdeye uymayanları cezalandıracak. Böyleleri, O'nun varlığından ve gücünün yüceliğinden uzak kalarak sonsuza dek mahvolma cezasına çarptırılacaklar. Tüm bunlar, Rab'bin kendi kutsalları arasında yüceltmek ve bütün imanlılarda hayranlık uyandırmak üzere geldiği gün olacaktır. Sizler ise iman edenlerdensiniz. Çünkü size ettiğimiz tanıklığa inandınız. (2. Sel. 1: 6-10)

2.9. Özet

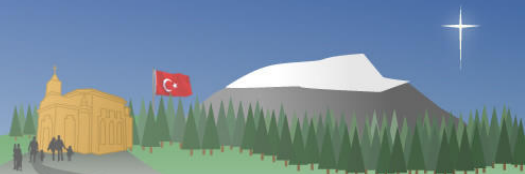
Bursa Protestan Kilisesi, İznik ve Kadıköy Akidelerini, Elçilerin İnanç Bildirisini, Hıristiyanların tarihsel kökenlerini benimsemektedir. İncamızın temellerinde bu akideler vardır. Elçilerin İnanç Bildirisi Kitabı Mukaddes'ten kaynaklanır.

Elçilerin İnanç Bildirisi:

Göğün ve yerin Yaradanı, her şeye gücü yeten Baba, Tek Tanrı'ya ve O'nun biricik Oğlu Rabbimiz Mesih İsa'ya inanıyorum.

O, Kutsal Ruh'tan vücut buldu ve bakire Meryem'den doğdu. Pontiyus Pilatus zamanında acı çekerek çarmıha gerildi; öldü ve gömüldü; ölümler diyarına indi, üçüncü gün ölümler arasından dirildi, göğe çıktı, her şeye gücü yeten Baba Tanrı'nın sağında oturdu; oradan dirileri ve ölümleri yargılamak için tekrar gelecektir.

Kutsal Ruh'a, kutsal evrensel Kiliseye, kutsalların birliğine, günahların affına, ölümlerin dirilişine ve sonsuz yaşama inanıyorum.

3. Uygulamalar

3.1. Kiliseye Katılım

3.1.1 Tövbe Etmek ve Yeniden Doğmak

Tövbe edip Ruh'ta yeniden doğan her imanlı, yüreğine aldığı ve onu Mesih'in ruhsal bedenine kaynaştıran Kutsal Ruh sayesinde evrensel topluluğa doğal olarak katılır. (Ef. 1: 13, 14; 1. Kor. 12: 13)

Mesih inancının yaşamı bireyci, ayrılıkçı, kendi başına buyruk bir yaşam değil, cemaat içinde Tanrı'ya boyun eğen, kardeşlerle sürdürdüğü sevgi, beraberlik ve bağlılık yaşamıdır. İmanlı kişi evrensel (göksel) kiliseye aittir, ruhsal yaşamı katıldığı yerel topluluğa bağlı gelişir.

3.1.2 Vaftiz

Vaftiz töreni yerel kiliseye katılım sayılır. Kilisemiz vaftizi imandan sonra yapılması gerekli iman açıklaması olarak kabul eder.

İman edip vaftiz olan kurtulacak, iman etmeyen ise hüküm giyecek. (Mar. 16: 16)

Kurtuluş İsa Mesih'e yürekten imandadır. Kurtuluş için vaftiz olmak şartı aranmaz. Yalnız iman etmiş kişi için vaftiz gerekli bir iman açıklamasıdır. Vaftiz adeta İsa Mesih'te günahattan arınmış tertemiz bir hayata yeni başlamanın ve yeni hayatın bir ilanıdır.

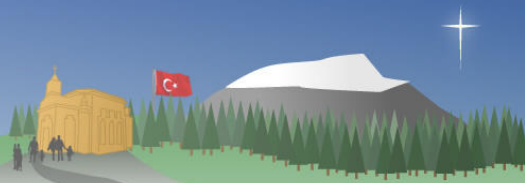
Vaftizde O'nunla birlikte gömüldünüz ve O'nu ölümden dirilten Tanrı'nın gücüne iman ederek O'nunla birlikte dirildiniz. (Kol. 2: 12)

Kişinin suya batırılması "Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un adıyla seni vaftiz ediyorum." sözlerinin söylenmesinden sonra icra edilir.

Vaftiz olmak isteyen kardeş, İhtiyar Heyeti ile görüşür. Adayla konuyla ilgili olarak temel bir Kutsal Kitap çalışması yapılır. Bir deneme süresinden geçtikten sonra iman ikrarında bulunan reşit kişi (Mar. 16: 16; Elç. İşl. 8: 36-38), Tanrı yolunda "tövbeye yaraşır meyveler veren" kardeş (Luk. 3: 8) vaftiz edilir.

3.1.3 Başka Kiliseden Gelenlerin Katılımı

İbadetini ve hizmetini sürdürmek için Bursa Protestan Kilisesine temelli olarak katılmak isteyen kardeşin ayrıldığı kilisede olumlu bir tanıklığı (onaylanan yaşayışı) olmalıdır (örn. Rom. 16: 1). Herhangi bir topluluğun (kilisenin) disiplin cezası altında bulunan kişi Bursa Protestan Kilisesine kabul edilmez. Kilisemize katılmak isteyen kardeşe, toplulukla rahat tanışıp kaynaşmasına için, tam karar vermeden önce bir ara süre geçirir.

3.2. Kutsallık (Düzenli Yaşam)

İman ikrarına uygun ve ruhsal bir düzen içinde bir yaşam sürmek isteyen imanlı, yaşamına özen gösterir ve iman yolunda istikrar kazanır (Tit. 2: 1-10). Bu doğrultuda imanlı yaşam, disiplinli (düzenli ve olumlu) bir yaşamdır.

Rab'be bağlı yaşayan Hıristiyan kendi günlük kişisel ibadetini yapmalı; kilisenin ibadetiyle beslenerek Tanrı'nın isteğine göre bir yaşam düzeni kurmalıdır. Hıristiyan, İsa'nın kurtarıcılığı sayesinde artık yaşamının bütün alanlarında Tanrı'nın isteğine boyun eğebilir ve bu sayede en müthiş özgürlüğü yaşar (zaten İncil Tanrı'nın Egemenliği'nin altına girerek doğruluk için özgür kılınmak ile ilgili bir müjdedir). Bir Hıristiyan'ın günlük yaşamını düzenlerken değer verdiği bazı Tanrısal istemler şunlardır:

3.2.1 Topluma Karşı

- Topluma karşı her açıdan dürüştür. (Rom. 12: 11, 18; 13: 5-7; Ef. 6: 5-9)
- Sorumluluklarını yerine getirir. (1. Sel. 4: 11, 12; 2. Sel. 3: 6-15; 1. Tim. 5: 8)
- Edebe uygun (1.Pet. 4: 3-4; vb.) bir yaşam sürer.

3.2.2 Dünyada Yaşamak

- Tanrı korkusuyla dünyasal kötülüklerden uzak, kutsallıkta yetkin olmalıdır. (2. Kor. 6: 14-7: 1; 1. Yuh. 2: 15-17)
- "Dünyanın ışığı ve tuzu" olma niteliğiyle Mesih gerçeğini çekici kılan (Tit. 2: 10) bir yaşamdır.
- İnsanların kurtulmaları için her türlü kişiye Rabbin sevgisiyle yaklaşır (Mat. 9: 10-13; 1. Kor. 5: 9, 10), ama onların yaşayışına uymaz.

3.2.3 Cinsel İlişkiler

İmanlı duygusal ilişki kurduğunda İsa Mesih'e ait biriyle kurar; evlilik öncesinde ve evlilik dışında cinsel ilişkiye girmez. (Elç. İş. 15: 28, 29; 1. Kor. 7: 39; Yar. 22: 20-29)

3.2.4 Kardeşlere Bağlı

İmandaki cesaretinin kırılmaması için kardeşlerin beraberliği ve kilisenin etkinliklerini ihmal etmemeye özen gösterir. (Elç. İş. 2: 42; 1. Kor. 15: 33; İbr. 3: 13, 10: 25)

3.2.5 Boyun Eğmek

"İmanlıları geliştirmek için Rabbin verdiği yetkiyle" (2. Kor. 1: 24; 10: 8) hareket eden önderlerin yönlendirişlerini dikkate alır. (1. Pet. 5: 5; İbr. 13: 17).

Tanrı'nın buyruklarına aykırı olmadığı sürece (örn. Puta tapınmak, büyücülük, falcılık, medyumluk, ruh çağırma gibi) devlete, birbirimize, eşler birbirine, anne-babalara, işverenlere ve topluluğun önderlerine boyun eğerek hepimiz Tanrı'ya boyun eğmeyi öğreniyoruz. (Rom. 13; Ef. 5: 21, 22; 6: 1, 5; 1. Pet. 2: 13, 14; 5: 5, 6).

3.2.6 Disiplin

İmanlı kardeşin, topluluğun düzenini bozan olumsuz bir yaşayışı olursa (2. Kor. 10: 6; 2. Sel. 3: 6, 14, 15; 1. Tim. 5: 13, 20; 2. Tim. 3: 5; Tit. 1: 13, 14), sevgiyle uyarılır (Mat. 18: 15-22; Gal. 6: 1, 2; Ef. 5: 11), durumu düzeltmesi için yumuşak huylulukla ve Kutsal Kitap'la (1. Tim. 3: 17; 2. Tim. 2: 25; Tit. 2: 15) ona doğru yol gösterilir. Kardeş yine topluluğa zarar veren bir tutum takınırsa, topluluk yine sevgiyle onu terbiye etmeli (2. Sel. 3: 14, 15). Terbiye, durumu düzeltene kadar onu Rab'bin Sofrasına kabul etmemek şeklinde olabilir. Amaç onu yargılamak değil, Rab'be içten bir bağlılığa yine kazanmaktır.

Rab'bin ve Müjde'nin itibarını lekeleyen günahlar içinde yaşayıp da, bütün uyarılara rağmen onlardan vazgeçmeyen kardeşler topluluk tarafından disipline alınır (bkz. 1. Kor. 5: 2, 11, 13; 1. Tim. 1: 20; 2. Tim. 2: 17, 18; Tit. 3: 10, 11; 2. Yuh. 10, 11; vb.).

- Tövbe edip günahattan dönene kadar topluluktan uzaklaştırılır (1. Tim. 1: 20; 1. Kor. 5: 13). İmanlılar onunla ilişkisini kesmek zorundadır. (Tit. 3: 10; Mat. 18: 17)
- Kardeş tövbe ederse, tövbenin içtenliğini pekiştirmek amacıyla topluluğa bir deneme süresi sonunda kabul edilir.
- Sonunda topluluk onu zedelenmemiş bir sevgiyle kucaklar (2. Kor. 2: 5-8; Yak. 5: 19, 20).

3.3. Toplu İbadet

Yaşamımızın ve kavuştuğumuz kurtuluşun ana belirtisi ve ifadesi ibadettir (Yuh. 4: 23; Rom. 12: 1, 2; vb.). Her Hristiyan ile Rab arasında, günahların bağışlanmasına dayanan ve ibadet denilen ruhsal, kutsal ve kişisel bir ilişki kurulur (İbr. 8: 10-12). Bu ilişki, hem Efendi ile kul arasında bir itaat ve hizmet ilişkisidir (Luk. 6: 46...), hem Göksel Baba ile çocuk arasında bir sevgi ve bağımlılık ilişkisidir (Mat. 6: 9...), hem de dostlar arasındaki samimiyeti besleyen bir ilişkidir (Yuh. 15: 13-15). Rab ile Hristiyan arasındaki bu beraberlik, kişisel günlük ibadet (dua, Kutsal Kitap'ı okuma ve düzenli yaşam) aracılığıyla gelişir.

İmanlının kişisel ve günlük ibadetinin yanı sıra cemaatin toplu ana ibadeti, Rab'bin buyruğu olup İsa'nın dirildiği haftanın ilk gününde yapılmaktadır (örn. Elç. İş. 20: 7; artı bkz. Yuh. 20: 1, 19, 26). Kendisinin de söz verdiği gibi, Rab gerçek ve ruhsal anlamda imanlılar arasındadır (Mez. 22: 3; Yar. 3: 17; Mat. 18: 20; Vah. 1: 13). İhtiyaç olması durumunda ana ibadet dışında haftanın diğer günleri ibadet yapılabilir.

3.3.1 Toplu İbadetin Amaçları

Tanrı'yı yüceltmesi: Kilisenin var olmanın nedeni Tanrı'yı her yönden yüceltmektir (1. Kor. 10: 31; Ef. 1: 6, 12, 14). Bu doğrultuda kilise, Tanrı'nın erdemlerini ilan etmek (1. Pet. 2: 9) ve Mesih'in doluluğundaki olgunluk düzeyine erişmek için vardır. Bu nedenle imanlılar kilisede ilahiler söyleyerek, şükür ve hamt dualarıyla Kitabı Mukaddes'ten sözünü dinledikleri Rab'bi yürekten sevinçle yüceltir.

Berberlik: Mesih inancı, Rab ile kişisel bir ilişki olmakla birlikte, bir cemaat yaşamıdır. İncil'de kullanılan benzetmelere göre imanlılar ruhsal bir "beden", bir "aile", bir "tapınak" teşkil ediyorlar. Cemaat yaşamının özelliği beraberliktir. Bu birliktelik yaşamı sevgide, toplu ibadette, beraber sunulan hizmette ve kardeşler arasındaki dayanışmada belirlenir. (örn. Elç. İş. 1: 14; 2: 44; 4: 24...). Yalnız "bütün kutsallarla birlikte" gerçek sevgi öğrenilir ve yaşanır (Ef. 3: 16-19). Sevgi ve beraberlik, Mesih'e ait olduğumuz ve ışıktayürüdüğümüzün kanıtıdır (Yuh. 13: 35; 1. Yuh. 1: 7).

Tebliğ: Karşılıksız olarak kavuştuğumuz günahların bağışlanmasını ve sonsuz yaşamı başka insanlara da karşılıksız olarak tebliğ etmek, ibadetimizin bir parçası olduğu kadar Rab'bin özel buyruğudur (Mat. 28: 19; Elç. İş. 1: 8). Çünkü **O, tüm insanların kurtulmasını ve gerçeğin bilincine erişmesini ister.** (1. Tim. 2: 4; Rom.10: 14). Bu tebliğ diğer dinlere ve toplumun hassasiyetine karşı bir saygı çerçevesinde kendi istemiyle ilgilenenlere sunulmaktadır: **Sizdeki ümidin nedenini soran herkese uygun bir yanıt vermeye her zaman hazır olun.** (1. Pet. 3: 15)

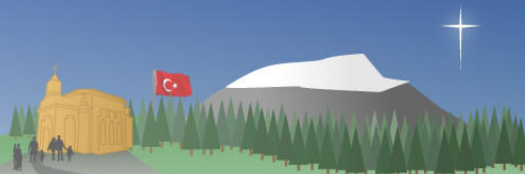
Öğretiş: Hıristiyanlığın esası İsa Mesih'i izlemektir (Mat. 28: 19). Bütün inanlılar Tanrı yolunda ilerlemek ve ruhsal hizmet görevinde yer almak için Kutsal Kitap öğretişi alır (Elç. İş. 2: 42; 20: 20, 27; Ef. 4: 12; Kol. 1: 28).

Sosyal hizmet: Rab'bin sevgisi bizi, ahrette sonsuz yaşam ve mutluluğa kavuşturduğu gibi, yeryüzünde bulunduğumuz sürece insanların acılarını dindirmek, kimsesizleri barındırmak, ruhsal ve bedensel ihtiyaçlarını karşılamak ibadetimizin önemli bir yönüdür (örn. Elç. İş. 6: 1-7; Gal. 6: 10; 1. Tim. 5: 3-16; İbr. 13: 2, 3). Bu yüzden pratik hizmetlerin yanı sıra topluluğun toplantılarında hastalıklar veya başka ihtiyaçlar için bir bereket duası, istenirse önderlerin ellerini üzerine koymasıyla (1. Tim. 4: 14; İbr. 6: 2) sunulur.

3.3.2 Devamlı Toplantılarımız

İbadet toplantılarımız her Pazar günü belirli zamanlarda Türkçe ve İngilizce olarak düzenlenmektedir. Hafta içi sohbet, dua ve diğer toplantılara da katılmaya teşvik edilir. Topluluk olarak bir beden olduğumuz için bir araya gelmeye yani toplantılarımıza büyük bir gayret göstermek istiyoruz.

Bazıların alıştığı gibi, bir araya gelmekten vazgeçmeyelim. (İbr. 10: 25)

3.3.3 Rab'bin Sofrası

Size ilettiğimi ben Rab'den öğrendim. Ele verildiği gece Rab İsa eline ekmeğe aldı, şükredip ekmeği böldü ve şöyle dedi: "Bu sizin uğruna feda edilen benim bedenimdir. Beni anmak için böyle yapın." Aynı şekilde yemekten sonra kâseyi alıp şöyle dedi: "Bu kâse benim kanımla gerçekleşen yeni antlaşmadır. Bunu her içtiğinizde beni anmak için böyle yapın." Bu ekmeği her yediğinizde ve bu kâsedan her içtiğinizde, Rab'bin gelişine dek Rab'bin ölümünü ilan etmiş olursunuz. Bu nedenle kim uygun olmayan şekilde ekmeği yer ya da Rab'bin kâsesinden içerse, Rab'bin bedenine ve kanına karşı suç işlemiş olur. Kişi önce kendini sınısın, sonra ekmeği yiyip kâsedan içsin. (1. Kor. 11: 24-29)

Rabbin Sofrası İncil'de yer alan, yapılmasını İsa Mesih'in buyurduğu uygulamadır. Rabbin ölümünü, yeni antlaşma için feda edilen bedenini ve kanını, dirilişini ve ikinci gelişini hatırlamamız için bir törendir. İsa Mesih "Bunu her içtiğinizde beni anmak için böyle yapın" dediği için yaparız. Ekmeğe Mesih'in bedenini, asmanın ürünü (Mat. 26: 29) günahların bağışlanması için birçokları uğruna akıtılan antlaşma kanını simgeler (Mat. 26: 28); İsa Mesih'in ruhsal varlığı Rab'bin Sofrasında bulunur. Bu ibadet kilisemiz hem Rab ile hem de imanlıların birlikteliği açısından ruhsal bir önem taşımaktadır. İbadetin bu bölümünde yalnızca İsa Mesih kurtarıcı ve Rab olarak gerçekten kabul etmiş kişilerin katılması gerekmektedir. Ruhsal anlamda sorumluluk veren bir ibadet uygulamasıdır. İsa Mesih'i henüz yüreğine kurtarıcı ve Rab olarak almamış kişilerin katılmaması gerekmektedir.

Ayrıca imanlı olup da Tanrı önünde o gün kendisini bu ibadete katılmaya uygun görmeyen kardeşler de dua ile bu ibadetin sonunu beklerler.

3.3.4 Ruhsal Armağanlar ve Hizmetler

Ruhsal Armağanlar: Her imanlı Kutsal Ruh'un verdiği en azından bir ruhsal armağana (yetenek) sahiptir. Ruhsal armağanlar Tanrı'ya hizmet etmeli, yerel topluluğu geliştirmelidir.

Kendisi bazıları elçi, bazıları peygamber, bazıları müjdeciler ve bazıları önder ve öğretmen olmak üzere atadı. Öyle ki kutsallar, hizmet görevini yapmak ve Mesih'in bedenini geliştirmek için donatılsın. (Ef. 4: 11, 12)

İncil'de görülen bütün armağanların bugün geçerli olduğuna inanırız. (Rom. 12: 4-8; 1. Kor. 12: 1-31; Ef. 4: 7-16; 1. Pet. 4: 10, 11) Ancak İncil'de belirtilen şartlar ve sınırlar doğrultusunda gelişip uygulanması gerekmektedir (Yar 13: 1-3; 18: 21, 22; 1. Kor. 14: 26-32). Armağanlar, Mesih'in kiliseyi beden benzetmesine uygun biçimde, birbiriyle uyum içinde kullanılmalıdır.

Genel hizmetler: Rab, hizmet görevini yapmak ve Mesih bedenini geliştirmek için bütün kutsalları (imanlıları) kullanmak, donatmak ister (Ef. 4: 12, 13). Vaftiz olmuş kardeşler, kendi istekleriyle, aldığı armağanlara göre kilise hizmetlerini yapabilir: Kitaplığın bakımı, çay hizmeti, temizlik, mutfak bakımı, topluluğun muhasebesine yardım, müzik hizmeti, çocukların hizmetine yardım, yeni kardeşleri ruhça geliştirmek (teşvik sözleriyle, dualarla,...), müjde paylaşması, hastaları ziyaret etmesi, evde çocuklarla ilgilenen annelere yardım etmesi, vb.

Resmi hizmetler (yönetim): Güvenilir ve sorumlu olduğunu kanıtlamış, uygun ruhsal armağana sahip kardeşler topluluğun resmi hizmeti için görevlendirilebilir.

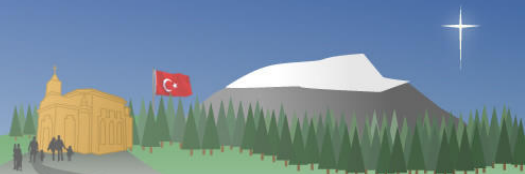
Kiliseyi idare eden bölüme İhtiyar Heyeti denir. Kararların sorumluluğu Tanrı'nın önünde ihtiyarlara aittir; İhtiyar Heyeti'nde en az bir ihtiyar bulunur. İhtiyar Heyeti 1Tim.3: 1-13 ayetlerine uygunluk gösteren, hizmet amaçları İsa Mesih'in bedeni "kiliseyi" geliştirmek olan (Ef. 4: 11-13) gözetmen armağanına (yani ruhsal çoban yeteneğine) sahip kardeşlerden, vaizlerden, Kutsal Kitabı öğretenlerden, peygamberlerden, müjdecilerden, görevlilerden (diyakonlardan) ve bu sorumluluğu taşıyabilecek imanlılardan oluşur.

İhtiyar Heyeti'nde görev alan önderler Kutsal Ruh'un seçimine uyarak (Elç. İş. 20: 28) tayin edilmiş (Elç. İş. 14: 23) ve cemaat tarafından kabul görmüş (1. Sel. 5: 12, 13) kardeşlerdir (1.Tim. 3: 2; Tit. 1: 6). İncil'de önderler fark gözetmeksizin "ihtiyar", "çoban" ya da "gözetmen" denilmektedir. Onların görevi topluluğun ruhsal gelişimini sağlamaktır (Elç. İş. 20: 17, 28; 1. Pet. 5: 1-5). Önderler, topluluğun ayrı bir ruhban sınıfı değildir (Mat. 19: 25-27; 23: 8-12). Yönetim İncil buyruklarına ve ilkelerine bağlıdır (Elç. İş. 20: 32). Önderler, evli ya da bekâr olabilirler (1. Tim. 3: 1-7; Tit. 1: 5-9). Topluluğun gelir giderlerinin iyi idare edilmesi sorumluluğu İhtiyar Heyeti'ndedir.

Gerek gözetmenler olsun, gerekse kilise görevlileri olsun onlar da her insan gibidir; bazen suçlanabilirler. Böyle suçlamalar durumunda suçlamaların güvenilir en az iki ya da üç kişi tarafından kanıtlanması gerekmektedir. Aynı zamanda suçlanılan önderin uyarılması, kendini savunma fırsatı verilmesi ve daha olmazsa görevinden alınması hususunda cemaatin, vaftiz olmuş - kiliseye katılımı kabul edilmiş imanlıların, çoğunluk kararına ihtiyaç vardır.

İki ya da üç tanık olmadıkça, bir ihtiyara yöneltilen suçlamayı kabul etme. Günah işleyenleri herkesin önünde azarla ki, diğerleri de korksun. (1. Tim. 5: 19, 20)

Vefat, yeni bir topluluk açılması ya da başka bir nedenle yeri boşalan gözetmenin yerine daha önce mevcut önderlerin tarafından seçilen ve cemaatçe kabul gören kişi göreve atanır.

3.4. Diğer Uygulamalar

3.4.1 Yeniden Doğmuş Bebeklerin Rabbe Sunuluş Duası

Bu, ailenin istemi üzerine yapılabilen yaşama yeni başlamış bir insan yavrusu için birlikte dua fırsatıdır. Belli bir şartı ya da zorunluluğu yoktur. İncil’de uygulaması görüldüğü için yapılabilir. (Luk. 2: 22; Mat. 19: 13, 14)

3.4.2 Evlilik Akdi

Kilisemizde İsa Mesih’e olan imanından emin olduğumuz kişiler için müracaatları doğrultusunda evlilik töreni düzenlenir. Bu öncelikle Türkiye Cumhuriyeti’nin kanunları doğrultusunda nikâh memurluğunca kıyılan nikâhtan sonra yerine getirilebilecek bir inanç uygulamasıdır. (1. Kor. 7: 1-5)

Evlenmek isteyen çift bu istemlerini İhtiyar Heyeti’ne bildirirler. Bundan sonra evlilik üzerine heyetçe belirlenen bir imanlı kardeşçe hazırlanmaları gerekmektedir. Bunun sonucunda iki tarafta evlilik için hazırsalar kilise nikâhları kıyılır. İki tarafından Mesih İsa’da olmaları böyle bir akit için esastır.

3.4.3 Vefat

Kişi eğer sağlığındaiken kilisemize katılımı onaylanmış imanlılardan biri ise ya da vefatı halinde kilisemizi sorumlu tutmuşsa Mesih inancına uygun bir kilise toplantısı tertip edilir ve mümkünse kişi Protestan mezarlığına defnedilebilir.

3.4.4 Kilise Geliri ve Harcamaları

Kilisemiz yurt içi ya da yurt dışında kendisini yönetecek kilise – kiliseler, organizasyolara bağlı değildir. Bütün sorumluluk kendi İhtiyar Heyeti’ndedir. Bütün maddi geliri, gönüllü bağışlara, ondalıklara bağlıdır. Ondalık vermek Kutsal Kitap’ta bulunan ruhsal prensiplerinden biridir. Kişi ondalığını kilisesine sunar. Bunda hiçbir zorlama olmadığı gibi az ya da çok veren kişi diye bir ayırmada söz konusu edilemez. Ama kilisenin sürekli ve düzenli harcamaları göz önünde bulundurularak cemaat ondalık vermeye yöreklendirilir.

*Her biriniz haftanın ilk günü kazancına göre bir miktar parayı alıkoyup biriktirsin. (1. Kor. 16: 2)
İsteksizce ya da zorlamış gibi değil, herkes yüreğinde niyet ettiği gibi versin. Çünkü Tanrı sevinçle vereni sever. (2. Kor. 9: 7)*

Bu büyük bağışla ilgili hizmetimizde kimsenin eleştirisine hedef olmamak için özen gösteriyoruz. Çünkü yalnız Rab’bin gözünde değil, insanların gözünde de doğru olanı yapmaya dikkat ediyoruz. (2. Kor. 8: 20, 21)

4. Devlete Bağlılığımız, Diğer Dinler ve Kiliseler ile İlişkimiz

4.1. Devlete Bağlılığımız

Kilisemiz İncil’de yer alan, “*Sezar’ın hakkını Sezar’a, Tanrı’nın hakkını Tanrı’ya verin*” (Mat. 22: 21) ve “*herkes, altında bulunduğu yönetime boyun eğsin*” (Rom. 13: 1) ilkelerine bağlıdır. Bu nedenle Türkiye Cumhuriyeti Anayasası’nın ve kanunlarının düzeni ve koruması altındadır.

Anayasanın 2. maddesi: Cumhuriyetin nitelikleri arasında laikliği saymaktadır. Devletin yapısını bir inanç sistemine uydurarak etkilemek İncil’in esaslarına aykırıdır. İncil’de sözü geçen Tanrı Egemenliği inanlıların kendi yüreğinde Tanrı’nın buyruklarına bağlanmaları durumudur (Luk. 17: 21; Yuh. 18: 36).

10., 14., 24. ve 26. maddeye göre: Din özgürlüğü, din veya kanaat değiştirmek, dinî inançları doğrultusunda ibadet etmek, dinîni öğretmek, inancı yaymak vb. haklar tanınan temel haklardır.

Madde 24 : “Herkes, vicdan, dini inanç ve kanaat hürriyetine sahiptir.”

Madde 26 : “Herkes, düşünce ve kanaatlerini söz, yazı, resim veya başka yollarla tek başına veya toplu olarak açıklama ve yayma hakkına sahiptir. Bu hürriyet resmi makamların müdahalesi olmaksızın haber veya fikir almak ya da vermek serbestliğini de kapsar.”

Kilisemiz, Türkiye Cumhuriyeti’nin kanunları çerçevesinde ve İncil’in öğretileri doğrultusunda,

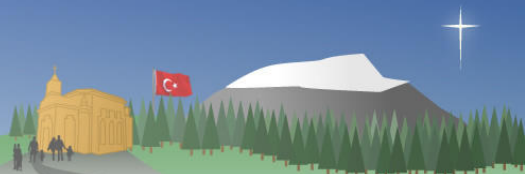
- İbadeti sürdürmek,
- Kutsal Kitap’ın öğretilerini öğretmek,
- Kendi inancı üzerine bilgi vermek, kamuoyunu aydınlatmak,
- İbadet görevlileri yetiştirip atamak,
- Vaftiz, dinî nikâh ve cenaze törenleri yapmak,
- Dinî bayramlar kutlamak,
- Sosyal hizmetler sunmak için

ticarî olmayan bir kuruluştur.

4.2. Diğer Dinler ve Kiliseler ile İlişkimiz

İnançları ne olursa olsun bütün insanlara, ama özellikle imanlı kardeşlere saygı, sevgi ve iyilik borçluyuz. (Sül. Özd. 3: 27; Gal. 6: 10; İbr. 13: 16)

“Bütün insanlara saygı gösterin. İmanlı kardeşlerinizi sevin. Tanrı’dan korkun, krala saygı gösterin.” (1. Pet. 2: 17).

Yeniden doğmuş olan ve Tanrı yolunda yürüyen kişiyi, mezhebine bakmaksızın kardeş olarak kabul ediyoruz (Mar. 9: 38-40; Rom. 15: 7). Rab'bin buyruğu uyarınca vaftiz olmuş, olumlu bir yaşayışa sahip olan kardeşi, kilisenin ruhsal beraberliğine de kabul ediyoruz. Kutsal Ruh'un gerçekleştirdiği inanlıların birliğine dayanarak baştaki 'İnanç Bildirgesi'ni (bkz. bölüm 2) paylaşan her kilise topluluğuyla olan ilişkiyi esenlik ve sevgi bağlarıyla korumakla yükümlüyüz (Ef. 4: 3-6;...).

Kutsal Kitap'ta Hristiyanlar arasında işbirliği, dayanışma, yardımlaşma ve haberleşme görülür. Bunlar, topluluk önderlerinin anlaşmasıyla sağlanmalı. Bu şekilde her topluluk kamplar, konferanslar, seminerler, inanlı kitapların yayını ve dağıtımını, Kutsal Kitap (Tevrat, Zebur, İncil) çalışması gibi ortak etkinliklerinden faydalanabilir.

İnanç ve uygulamalarını Kitabı Mukaddes'se değil de kendi geleneklerine, yönetimlerine bağlayan mezheplere, inançlara saygımız olmakla birlikte, ruhsal hizmette işbirliğimiz yoktur. 2.9'da değinildiği gibi Elçilerin İnanç Bildirgesini kabul edenlerle ruhsal hizmet yapılabilir.

Bu kılavuz'un bereket kaynağı olması ve Rabbi izzetleyerek O'na hizmet etmemiz için hepimize ışık tutması en içten dilediğimiz ve yakarışımızdır.

